

Blir det snart slutt på psykologiseringen av ME og el-overfølsomhet?

Denne teksten ble først publisert på <http://einarflydal.com> den 04.11.2021.

For en del år siden var både fibromyalgi og amalgam-problemer ansett som et rent psykisk fenomen. Årsaken fantes «inni hodet». Å påstå at dette også gjelder ME og el-overfølsomhet har lenge vært gangbar mynt.

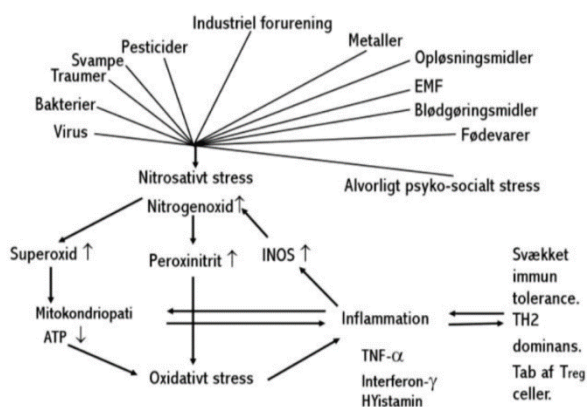
En artikkel av professorene Rolf Rønning, Høgskolen i Innlandet, og Ola Didrik Saugstad, Universitetet i Oslo, forteller i dagens Aftenposten at denne perioden snart kan være forbi:

Et autoritativt organ i britisk helseforskning, National Institute for Health and Care Excellence (Nice), har nemlig kommet med en rapport som gir retningslinjer for behandlingen av ME. Rapporten dømmer terapier basert på at «det hele er i hodet» ganske enkelt nord og ned – fordi de både er skadelige og uten særlig virkning. (Selvsagt vil det finnes en og annen som vil føle så mye at det hjelper, at det faktisk gjør det, men terapier må rette seg mot hovedbildet.)

De to professorene håper på at helsevesenet vil ta denne rapporten og de retningslinjene den inneholder, på alvor, slik at det kan «bli slutt på å presse ME-syke til udokumentert behandling som gjør dem sykere, og at barnevernet slutter å plassere ME-barn i fosterhjem.» De beskriver nemlig ME som en immunforsvarsreaksjon. Det vil si at den er en reaksjon på «angrep» utenfra, altså fra såkalte miljøstressorer.

Dette var en stor gladnyhet! For om ME aksepteres som en biofysisk framkalt lidelse, står flere andre kanskje for tur – etter den samme ørkenvandringen som fibromyalgi og amalgamlidelser.

Over de siste 15 år er det blitt klart forstått og akseptert i vide biologi- og medisinfaglige kretser at *miljøstressorer* – enkeltvis og i samspill – kan produsere en ren hærske av symptomer, der det knippet som inngår i ME er med. Standardmodellen ser slik ut:

Figuren viser miljøstressorer øverst, Det som blir en vedvarende, selvbevarende sirkeldans i hver berørte celle vises i midten, og noen av sluttresultatene vises helt til høyre. Lavt energinivå, typisk for ME, er blant det som inngår.

Med andre ord: *ME er å anse som i høy grad skapt av miljøstressorer*, enkelt og greit.

At dette har vært så vanskelig å akseptere for helsevesenet, er forståelig:

For her er vi ute i miljømedisinen, og den ligger i Norge i arbeidsmedisin-spesialiseringen. Leger lærer altså lite om slikt. Og de lærer heller ikke at EMF – elektromagnetiske felt – er med blant miljøstressorene, slik du ser i bildet over.

Når man i tillegg praktiserer beviskrav som gjør at man plasserer som «noe som skapes i hodet» alt det man ikke kan årsaksforklare og som bare har subjektive symptomer – altså bare er opplevde og ikke kan ses eller måles direkte av en annen observatør, da havner ME og diverse andre diagnoser ute i et ingenmannsland.

Dette gjelder selvsagt også el-overfølsomhet, altså akutte reaksjoner på menneskeskapte, eller kunstig skapte, elektromagnetiske felt som er for svake til å gi oppvarmingsskader. For det er der myndighetene har satt grensen: Oppvarmingsskader kan nemlig observeres direkte, f. eks. i en mikrobølgeovn, og det kan forklares som en biofysisk prosess, mens det kan ikke utmattelse eller hodepine.

EMF som miljøstressor er godt påvist å gi helsevirkninger, selv når feltene er svake, så lenge de er pulsede og polariserte, slik de jo normalt er fra dagens elektronikk og mikrobølgesendere.

For å se hva dette betyr i praksis kan du for eksempel sammenlikne bildet over med den anvisningen som norske arbeidsmiljøleger får i legehåndboka ([«Symptomer assosiert med miljøfaktorer – informasjonsskriv»](#), Sist revidert: 05.05.2021, skrevet av Jan Vilis Haanes, som er avdelingsoverlege/-leder ved Arbeids- og miljømedisinsk avdeling, Universitetssykehuset Nord-Norge. (Teksten er på ca. 7 A4-sider, og Copyright-beskyttet, så den kan ikke gjengis her, men du kan få den fram om du er, eller definerer deg som helsepersonell.)

Denne teksten tar det som kalles *sosialkonstruktivisme* som sitt utgangspunkt: Alle virkeligheter er noe vi har i hodet, hva enten det har en rot i fysikken, biologien eller bare psykologien. Som oftest kan det være en blanding. Terapien som anvises, er den samme, så lenge man ikke vet.

Problemet er bare at denne teksten bruker reaksjoner på *EMF fra mobilmaster* og multiplert kjemisk overfølsomhet (MCS) som eksempel på slike tilfeller der «alt er i hodet», og der terapien derfor må ta dette som utgangspunkt. Dette er altså på direkte kollisjonskurs med bildet over, der EMF er en miljøstressor, på linje med diverse kjemikalier, og overømfintlighet nettopp noe som kan skapes gjennom sirkeldansen inne i cellene.

Jakten på årsakene til ME

I den videre jakten på årsakene til ME kan det være fruktbart å lete etter sammenfall mellom el-overfølsomhet og ME. For EMF kan i det minste være en vesentlig del av årsaken til at immunsystemet reagerer og gir ME-type symptomer:

1. Den danske nevrologen Henrik Isagers bok «Blinde pletter – Om lægevidenskabens og sundhedssektorens amputerede virkelighet, en kættersk analyse med fokus på epidemien af energitab (ME/CFS, fibromyalgi, elektrofølsomhed, multipel kemisk sensitivitet m.fl), Hovedland, 2011
2. Et artikkelsammendrag til de to franske forskerne Claude Monnet (radiologi) og Pierre le Ruz (fysiologi), som for noen år siden proklamerte ME som (i vesentlig grad) å være nettopp en energitapslidelse, og i vesentlig grad et resultat av «mikrobølgesyke», med sitt typiske knippe av symptomer, herunder energitap/utmattethet. Her har jeg oversatt deres sammendrag og kommentert innholdet: [bloggpost 08.01.2019](#)
3. En omtale av 3 artikler om «Moskva-signalet» og «Havana-mysteriet» – historiene om diplomatene som ble syke, herunder med ME-typiske symptomer av angivelig stråling fra utsiden av bygningene. Av disse vil dere finne

- en (oversatt) fagartikkel som summerer opp symptomer fra Moskva-signalets herjinger på 1960-70-tallet (https://einarflydal.com/?smd_process_download=1&download_id=69173), og
- rapporten fra utvalget nedsatt av USAs føderale forskningsråd for å studere årsakene, og som konkluderte med «mikrobølgesyke»: <https://doi.org/10.17226/25889>

4. røttene tilbake til 1869, da legen George Miller Beard ga samme symptomknippe betegnelsen 'nevroasteni', omtalt i Arthur Firstenberg: Den usynlige regnbuen – Historien om elektrisiteten og livet, Z-forlag, 2018, s. 69 ff. (Kan bestilles [HER.](#))

Et gjennombrudd innen ME gir håp om at starten på en opprydding også i andre diagnoser som «psykologiseres bort», nærmer seg.

Einar Flydal, den 4. november 2021